

מגילה יז ע"א

קרא... ומתנמנם יצא

ב"ח סימן תרצא

כתב הרשב"א בתשובה (ח"א) סימן תס"ז ודאי הקורא את המגילה להוציא הצור אפילו לא השמיט זה אלא תיבה אחת חוזר וכדמשמע בירושלמי (פ"ג סוף ה"ב) בטעות דיהודיים התם הוא דהלשון והענין אחד אינו חוזר הא לא הכי חוזר אבל בשומעין אין צריך לכיון בכל תיבה ותיבה והציא ראיות לדבר:

מגן אברהם סימן תרצ

תיבה אחת חוזר, עכ"ל. מצואר דהוא הדין אם השומע לא שמע תיבה אחת לא יצא, דאטו מי יפה כח השומע מכת הקורא. וכן כתב הטור סימן נ"ט [עמוד רסג] וצ"י סימן תרצ"ב [עמוד תרסט ד"ה ומ"ט] אלא אם שמע ולא כיון בכל תיבה יצא. הארכתי בזה, לפי שצב"ח [סוף] סימן תרצ"א לא משמע כן:

ערוך השלחן תרצ:ט

ודי בהכוונה לצאת בתחילתה, ואינו צריך לכיון בכל תיבה לצאת

טור סימן נט

כתב אדוני אבי ז"ל בתשובה: ברכת יוצר אור וערבית אנו אומרים עם שליח ציבור בנחת, כי אין אדם יכול לכיון תדיר עם ש"צ בשתיקה, וגם אם היה מכיון לדברי ש"צ בשתיקה ובאמצע הברכה היה פונה לבו לדברים אחרים הרי הפסיד הכוונה כי הפסיד באמצעיתא, אבל כשאדם קורא בפיו, ואף אם קורא מקצתה בלא כוונה יצא, וכשאני מגיע לסוף הברכה אני ממחר לסיים לענות אמן אחר ברכת החזן. עד כאן.

פרי מגדים קכד:טז

טז יכוין. עיין מ"א. להלכה לא יסמוך על הש"ך, דאי אפשר לשמוע הכל ממנו, ועיין סימן קפ"ג ובט"ז [שם] אות וי"ז מזה. ובמגילה נמי אי אפשר לשמוע הכל, ועיין מה שאכתוב בהלכות מגילה מזה:

לבושי שרד סימן תרצ

אלא כיון שמטה אזנו להקורא ואינו חושב מחשבות אחרות, מסתמא שמע הכל ואינו צריך לכיון בכל תיבה בצירור. אבל אם ודאי לו שלא שמע תיבה אחת, לא יצא.